

Domov nebo DOMOV?

HANA KOCOURKOVÁ

Kaplice – Hodně už toho bylo napsáno o lidské pomoci. Proč jen mám pocit, že je to stále málo? Skoro celý svůj dospělý život jsem pracovala s dětmi a snažila se jim předávat, jak nejlépe jsem uměla, to nejlepší, co ve mně bylo. Jak také jinak, těžko předávat něco, co nemám. Otázka je, zda to opravdu nejlepší bylo a je. Nevím, ale jsem přesvědčená, že cokoli člověk dělá od srdce a s láskou, nemůže být špatně.

Práce s dětmi je velmi krásná, obohacující a vděčná. Takže je to samozřejmě příjemné a dá se říci i snadné. Mluví-li se o pomoci dětem, většina lidí na to slyší a má hned srdce i dlaně otevřené. Jak je to s dospělými, kteří potřebují pomoc? Asi o něco těžší než s dětmi, ale i tady se často pomoc najde. Obzvlášť v případech, kde je postižení viditelné, nemluvě o tom, kdy dokonce celá země o někom slyší v mediálních prostředcích (mimořádně, přes moji nechuť k médiím zde musím vyjádřit velký dík za zveřejnění některých problémů), neboť vždy se najde spousta lidí, kteří pomohou. Ale i tak je to jako zrnko písku.

A to je tedy odpověď na moji otázku z počátku tohoto povídání. I když všichni víme, že mezi námi žijí postižení lidé, tak je sice litujeme, říkáme, mají to těžké, ale jinak se nás to netýká, sami máme starostí dost, tak se tím až tak moc nezabýváme.

Ještě horší je tato situace u starých lidí. Neustále posloucháme, kolik nás stojí důchodci peněz, že na to stát nemá a tím tedy trpíme všichni, protože na ně musíme pracovat. Mnoho seniorů potřebuje k životu pomoc jiných lidí, nedokáží se pořádně o sebe po-

starat, jsou pomalí, zdržují, překážejí ve frontách, někdy chodí i neupravení, a co tedy s nimi?

Uvědomil si někdy ten, který tento názor zastává, že i on bude jednou starý? To je totiž jedna z mála situací, kdy je život spravedlivý. A co víc – dojde nám, že tento shrbený, třesoucí se, špatně vidící či slyšící stařeček či stařenka nebyli celý život staří? Přemýšleli jsme o tom, že mají za sebou život, kdy se radovali, plakali, pracovali, vychovávali děti, sportovali, prostě byli takovi, jako jsme dnes my, mladší? Zajímá nás to? Mělo by.

A protože bych se těmito lidmi ráda zabývala, povídala si s nimi a pokusila se napsat jejich určité zajímavé a bohaté životní příběhy, vydal jsem se na návštěvu Domova pro seniory v Kaplici. Bylo to jedno z četných krásných rozhodnutí v mém životě. Moje představa Domova důchodců, jak si toto zařízení většinou pojmenováváme, byla, že to bude dům plný nemohoucích staroušků, kteří se šourají po chodbách, nebo sedí na pokoji a dívají se na televizi, nebo leží a čekají, kdy je kdo přijde navštívit. Nedovedete si představit, jaké překvapení mě čekalo.

Privítal mě žlutý vyzdobený dům na kraji kaplického sídliště. A to jsem ještě neviděla zahradu s opravdu malým stádečkem (přesněji vyjádřeno – jedním párem) oveček s čerstvě narozenými jehňátky (jak mi sdělila paní ředitelka Mgr. Vladimíra Holczerová, po dva měsíce celý domov žil očekáváním jejich narození), upravený trávník s velkými dřevěnými „truhlíky“ se zeminou, kde i lidé na vozíku si mohou sázet a okopávat své záhonky. Nově vysazené stromky místo starých

vykácených, opatřených cedulkou se jménem toho, kdo stromek vysadil a dál se o něj stará. Byla tam jména dobrovolníků z ADRY, ale též jméno kaplického starosty. Prostě lidí, kterým není lhostejné, jak žijí naši staří spoluobčané.

A tak jsem plna očekávání a trochu i obav vstoupila. Sotva jsem vešla, obklopila mě příjemná vůně. Něco velmi neobvyklého v takových zařízeních. Ochotná pracovnice domova mě zavedla k paní ředitelce a dál už čas plynul příjemně při šálku dobré kávy. S paní ředitelkou jsme si, myslím (mohu samozřejmě mluvit jen sama za sebe), okamžitě padly do oka. Při vysvětlování, proč jsem vlastně přišla, jsme měly obě neustále co říci. Bylo velmi těžké dodržet pravidlo slušného chování, nechat druhého domluvit, protože ona mi mluvila přímo z duše a vyvolávala další a další asociace. Měla jsem opravdu co dělat, abych jí neskočila okamžitě do řeči, neboť jsem měla strach, že jestliže to nesdělím hned, už to nikdy neřeknu.

Celý život mě provází něco jako schopnost, nevím, jak to nazvat (říkám tomu „radary“), že se s někým potkám úplně poprvé a hned mě k němu něco přitahuje, cítím, že je můj, je mi s ním nádherně. To se přesně stalo s paní ředitelkou. Povídal jsem si o pomoci, o lidech, dětech, představách a ani jsme si nevěšimly, jak čas letí. Pak jsme se ještě šly podívat po domově, který zářil čistotou a krásné voněl, podotýkám, že ne dezinfekcí. Celý dům byl čistounký, provoněný, světlý a krásně vyzdobený dětskými malbami.

Domov pro seniory v Kaplici totiž spolupracuje s ma-

teřskou školkou, pořádají do roka několik akcí společně s dětmi, což je přesně to, čím jsem se chtěla zabývat a dosud se mi to nepovedlo. Ale přivedlo mě to do ADRY, a tedy nejen k lidem postiženým, ale i k seniorům. Věřím, a po tomto setkání jsem dokonce pevně přesvědčená, že se mi původní úmysl podaří.

Při procházení domovem jsme se zastavily u jedné paní, která špatně vidí, ale jakmile zaslechla hlas paní ředitelky, celá se rozzářila. Popovídaly jsme s ní a já se domluvila, že za ní občas zajdu na kus řeči.

Odcházela jsem šťastná, jak už jsem se dlouho necítila. Domluvily jsme se na další spolupráci. Mimořádně na doporučení paní ředitelky jsem se seznámila s další báječnou osobou, Bc. Petrou Exnerovou, která připravuje pro staroušky různé rukuodělné i jiné aktivity, a s kterou budu nejvíce spolupracovat.

Tato návštěva mě naplnila štěstím a elánem do další činnosti. Potvrdila mi mé zkušenosti, že v jakémkoliv zařízení (ať už ve škole, či v jiné instituci) nejvíc záleží na vedení, neboť to vlastně určuje, v jakém ovzduší domov bude fungovat. Navíc byla naplněná má neustálá touha pomáhat a hlavně k tomu přitáhnout děti.

Tady mi svítí obrovská záře naděje. Poznala jsem, že existuje spousta bezvadných bytostí s otevřeným srdcem, které žijí pro druhé, stačí se jen dobře dívat kolem sebe. Prála bych všem lidem, aby poznali co nejvíc takových osobností, jako jsou paní ředitelka Mgr. Holczerová a Bc. Exnerová a navíc všem, kteří zestárnou a potřebují pomoc, aby mohli žít v takovém domově, jako je Domov pro seniory v Kaplici.